

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év február hó 22. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság 2011. november 7. napján kihirdetett 1.B.311/2011/7. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 (kettő) évi börtönbüntetésre **enyhíti**.

A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását **mellőzi**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 19.114 (tizenkilencezer-száztizennégy) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A Heves Megyei Bíróság a 2011.november 7. napján kihirdetett 1.B.311/2011/7. számú ítéletével a vádlottat a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt 3 év börtönbüntetésre, és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész az ítéletet tudomásul vette, a vádlott és védője a büntetés enyhítése, a szabadságvesztés felfüggesztése érdekében fellebbezést jelentett be. A védő mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben a fellebbezés irányát részben megváltoztatta. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a büntetés enyhítését indítványozta. A hatályon kívül helyezésre irányuló indítványának indokolása szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor nem teljesítette a törvényben előírt kiiktatási kötelezettségét, és egyik tanút sem figyelmeztette a vallomás megtagadásának lehetőségére. Álláspontja szerint emiatt e vallomások bizonyítékként nem vehetők figyelembe, ami azonban az ítélet megalapozatlanságát eredményezi. Enyhítést célzó fellebbezése indokolásakor a további enyhítő körülmények megállapítását

kérte, különösen a sértett megbocsátására, az időmúlásra és a vádlott személyi körülményeiben beállt kedvező változásokra hivatkozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.210/2012/1. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, mivel az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával lefolytatott tárgyalást követően megalapozott tényállást állapított meg, törvényesen minősítette a vádlott cselekményét és a büntetési célok elérésére alkalmas büntetést szabott ki. Álláspontja szerint a szabadságvesztés felfüggesztése nem indokolt, a túlsúlyban lévő nyomatékos súlyosító körülményekre figyelemmel az törvénytől döntés lenne.

A másodfokú tárgyaláson a vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolását továbbra is fenntartotta. Előadta, hogy a vádlott élettársi kapcsolatban él, és élettársával első közös gyermekük megszületését várják. A személyi körülményekben beállt változást illetően utalt arra, hogy védence szakközépiskolai tanulmányait folytatja, életmódja megváltozott. Kiemelte továbbá, hogy megállapítható, mely szerint a sértett maradandó fogyatékoság visszamaradása nélkül meggyógyult, a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy cselekményét jóvátegye. Álláspontja szerint nyomatékos súlyosító körülményként nem értékelhető védence büntetett előélete sem, figyelemmel arra, hogy büntetéséből 10 éve szabadult, és azóta nem került összeütközésbe a törvénnyel. A cselekmény tárgyi súlyát értékelve szükségesnek tartotta kiemelni, hogy a sértett a vádlott ütésétől elesett, és ez az esés okozta a közvetett életveszélyes eredményt, a vádlott által kifejtett bántalmazás ezen az egy ütésen túl nem terjedt. A nyomatékos enyhítő körülményekre figyelemmel felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Az ügyész perbeszédében az átiratában foglaltakat továbbra is fenntartotta. Az első fokú ítélet tényállását a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményére figyelemmel indítványozta módosítani. Álláspontja szerint az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítvány nem alapos, mivel a tanúvallomások során nem merült fel olyan körülmény, ami miatt a tanút mentességi jogára kellett volna felhívni, ezért e felhívás elmaradása nem jelent olyan eljárási szabálysértést, ami miatt a tanúvallomásokat ki kellene zárni a bizonyítékok köréből. Felhívta a figyelmet arra, hogy a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok is megfelelően alátámasztják a történeti tényállás megállapításait, ezért az ítélet megalapozatlanságának megállapítását nem tartotta lehetségesnek. A büntetés kiszabásával összefüggésben arra utalt, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a vádlott korábban személy elleni, erőszakos bűncselekmény miatt került elítélésre, ezért jelen eljárásban nem indokolt vele szemben a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása. Az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta és helyesen járt el kioktatási kötelezettsége teljesítésekor is. A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védői indítvánnyal, hogy a tanúkat a Be.82.§ (2) bekezdése alapján mentességi jogukra is figyelmeztetni kellett volna, mivel az eljárás adatai ezt nem indokolták, egyik tanú esetében sem merült fel a vallomás megtételének akadálya. A másodfokú bíróság több döntésében kifejtette, hogy abban az esetben kell mentességi jogokat is ismertetni a tanúval, amennyiben az felmerül, és akkor kell kizárni a tanúvallomást a bizonyítékok köréből, ha az egyébként mentességi joggal rendelkező tanú törvényes kioktatása elmarad. Ilyen eset azonban jelen eljárásban nem merült fel. A másodfokú bíróság ezért nem értett egyet a védő hatályon kívül helyezésre irányuló indítványával.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a vádlottat és a tanúkat kihallgatta, a bizonyítékok részévé tette a szakértői véleményt. A vádlott beismerő vallomását a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alátámasztották, az elsőfokú bíróság e bizonyítékokkal összhangban állapította meg ítéletének tényállását.

A másodfokú eljárásban az ügy sértettje bejelentette, hogy időközben meggyógyult, nem állapítható meg nála maradandó halláskárosodás. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság szükségesnek tartotta további bizonyítás lefolytatását, és a sértett ismételt vizsgálatát, ezért a korábban eljáró ü. orvosszakértőt kirendelte annak megállapítása érdekében, hogy a sértettnek a megismételt vizsgálat időpontjában van-e visszamaradt halláskárosodása.

Az ü. orvosszakértő előterjesztette kiegészítő véleményét, mely szerint a sértett 2009. december 26. napján elszenvedett sérülései maradandó fogyatékoság visszamaradása nélkül gyógyultak, állapota kialakultnak tekinthető, abban érdemi változás a jövőben nem várható. A másodfokú bíróság tárgyalást tartott, amin a szakértői véleményt a bizonyítás részévé tette.

A vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban előterjesztett nyilatkozat, illetve okiratok, valamint a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a Fővárosi Ítéltábla a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján a következők szerint egészíti ki a tényállást: „A vádlott élettársával első gyermekük megszületését várják. A vádlott jelenleg szakközépiskolai tanulmányait folytatja.” A másodfokú bíróság mellőzi az első fokú ítélet 3. oldal 7. bekezdését. E helyett azt rögzíti, hogy: „A sértett sérülése maradandó fogyatékoság visszamaradása nélkül meggyógyult.”

Az előbbiekben írt kiegészítéssel és pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette cselekményét a Btk. 170.§ (1), (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének. A vádlott bántalmazása következtében esett el a sértett, az esése során fejét megütötte, az emiatt elszenvedett agyzúzódással járó koponyatörés közvetett életveszélyes állapotot eredményezett. A vádlott egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet, a bekövetkezett életveszélyes eredmény tekintetében pedig legalább gondatlanság állapítható meg a terhére, ezért cselekményének minősítése törvényes.

A vádlott büntetésének enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság az alábbiak szerint találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, amelyeket ki kell egészíteni azzal, hogy további nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás. A módosított tényállásra figyelemmel pedig a súlyosító körülmények közül mellőzni kell, hogy a sértett maradandó fogyatékoságot szenvedett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az időmúlásra és különösen arra figyelemmel, hogy a vádlott mindent megtett a sértett kártalanítása érdekében, nem indokolt vele szemben a törvény szigorának alkalmazása. A vádlott egy mozzanatú cselekménnyel, eszköz nélkül, az eredmény tekintetében gondatlan bűnösséggel valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. A sértett többször kifejezésre juttatta az eljárás során, hogy megbocsátott neki. Szabadulásától e bűncselekmény elkövetéséig 10 év telt el, mely idő alatt nem került összeütközésbe a törvénnyel. Mindezek alapján a bíróság lehetségesnek találta, hogy a törvényi minimumban határozza meg a börtönbüntetés mértékét, és a vádlottal szemben a szabadságvesztés végrehajtását a törvényben meghatározott legmagasabb mértékben felfüggeszse. Ezért az első fokú ítéletet megváltoztatta, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 2 évi, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre enyhítette. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzte, mivel a továbbiakban annak törvényi alkalmazása kizárt. Egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyta azzal a helyesbítéssel, hogy a vádlott személyi okmánya szerinti helyesírással rögzítette anyjának családnevét.

A másodfokú eljárásban a szakértő működésével összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezte a Be.338.§ (1) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1), és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. február 22.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László sk.
szavazó bíró

A Heves Megyei Bíróság ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. február 22.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő